

Hồi 47**Trên Đường Lỗ Nam**

Năm người về đến Đồng Gia Bảo cũng vừa đúng canh năm, ai nấy chia nhau về phòng nghỉ ngơi, trời vừa sáng, mọi người đã trụ đông đủ nơi đại sảnh, Tần Lãm Phong lại thuật lại một lần nữa sự việc tối hôm qua, Lão Hóa Tử lên tiếng:

- Đến ngày quyết đấu, phát thiệp mời đồng đạo võ lâm đến dự, việc này nên giao cho ai?

Bảo chủ Đồng Không đáp:

- Xin các hạ yên tâm, việc phát thiệp cứ để lão phu dẫn dò thuộc hạ đi làm!
- Đa tạ bảo chủ!

Tần Lãm Phong đáp lễ xong, lại quay người về phía mọi người nói:

- Văn bối muốn cùng Bành cô nương đến thăm sư muội, sau đó sẽ đến thẳng Sáp Vân Phong, mừng một tháng tám chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đó, xin cáo biệt!

Lão Hóa Tử ân cần dặn dò:

- Xú Tiểu Tử, Ngũ Âm Giáo chủ võ công đã đạt tới cảnh giới, hôm đó ngươi nên cẩn thận mới được!
- Đa tạ sự quan tâm của tiền bối, đến lúc đó văn bối sẽ cẩn thận hơn!
- Hóa tử Thúc Thúc tạm biệt!

Hoàng Y Thiếu Nữ dứt lời, liền cùng Tần Lãm Phong rời khỏi Đồng Gia Bảo, nhắm hướng tổng đàn Ngũ Âm Giáo phóng đi!

Một ngày trời vừa sáng, nơi Đường Hiểu Văn đang bị giam lỏng đã ở trong tầm mắt, hai người liền gia tăng cước bộ, vượt qua một ngọn núi xuyên qua rừng cây, đến nơi liền đưa mắt nhìn.

Trời! Căn lều nhỏ màu đỏ trước đây, bây giờ chỉ còn lại một đống tro tàn, nhìn khung cảnh này hình như đã bị cách đây ba ngày trước đây!

Sư muội đâu?

Có phải bị Khuu Tuấn Nhân đem đi nơi khác rồi? Hay đã bị hạ độc thủ?

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, đầu óc rối bời, không dám nghĩ tiếp nữa!

Hoàng Y Thiểu Nữ buồn rầu nói:

- Phong ca! Chúng ta hãy xem xét lại coi có dấu vết gì không?

Rồi thì hai người đi vòng quanh động tro tàn xem xét?

Bỗng cách chỗ họ không xa, có một hang động bị một tảng đá lớn lấp kín, Tần Lâm Phong thấy có chút quái lạ, bèn nói:

- Thanh muội! Chúng ta đến đó xem đi!

Chàng dứt lời, nắm lấy tay Hoàng Y Thiểu Nữ, thi triển khinh công, sau mấy cái lắc mình, đã đến trước cửa động, Tần Lâm Phong liền hóp một luồng chân khí, song chưởng vận sức đẩy tảng đá lớn qua một bên!

- Két! Két...! một chuỗi tiếng động lớn vang lên, tảng đá đã bị đẩy dịch qua một bên!

Trong động tối om, mắt người thường không thể nhìn thấy cảnh vật bên trong, nhưng tảng đá vừa được rời qua, ánh sáng vào động soi rõ mọi vật.

- Phong ca! Hình như trong đó có ba người đang nằm!

- Không sai! Chúng ta đến đó xem sao!

Chàng dứt lời, bước vào trong động, đưa mắt nhìn...

Thì ra là ba thầy trò Thân Lôu Ma Cơ cả ba đều bị trói lại bằng dây gân bò, nên không cử động được!

Tần Lâm Phong xem đến đây liền bước lại gần, đưa tay nắm lấy sợi dây định bứt!

- Á! Á! Á... ba tiếng kêu đau đớn vang lên, chàng vội rút tay về!

Vốn là sợi dây cột ba người đã ăn sâu vào ra thịt vài phân, nên Tần Lâm Phong dùng sức để bứt dây càng siết chặt thêm, tạo nên cảm giác đau đớn cho ba người!

Tần Lâm Phong đành ôm ba người ra ngoài cửa động, lấy cổ kiếm xuống cắt đứt dây trói, rồi vận công hồi phục nguyên khí cho ba người. Hoàng Y Thiểu Nữ cho mỗi người ăn một viên thuốc trị thương, qua một thời gian ước độ tuần trà, ba người mới dần dần hồi tỉnh lại, đưa mắt nhìn hai người im lặng không nói!

Tần Lâm Phong biết ba người đang hồ thẹn, nên mới có hiện tượng này, liền mở miệng hỏi trước:

- Ba người sao bị nhốt ở đây?

Thân Lô Ma Cơ đáp:

- Do Ngũ Âm giáo chủ đã ra lệnh này!

- Sao hấn lại làm vậy?

- Buổi tối hai ngày trước đây, lão đây tham lam, muốn trộm Tuyết Sâm trong quan tài của Phích Lịch Hải Đường, không ngờ gặp phải Ngũ Âm giáo chủ hoàn tất công việc luyện công trở về, bị gã bắt gặp nên mới đem ba người chúng tôi bỏ vào động này!

Tần Lâm Phong nghe đến đây! À! Một tiếng hiểu ra, rồi hỏi tiếp:

- Vậy những việc sau đó các vị có biết không?

- Lúc đó hấn chỉ điểm huyết ba thầy trò lão, chưa bỏ vào động, cho nên lão vẫn biết được chút ít!

- Xin tiền bối cho biết?

- Lúc đó Ngũ Âm Giáo chủ thấy trong quan tài là Phích Lịch Hải Đường, nhớ lại hành vi phản giáo của nàng, hấn tức giận cãi nhau với Đường cô nương một trận, sau hấn lấy Tuyết Sâm bỏ vào người, Đường cô nương lúc đó khóc lóc dữ lắm, sau cùng hình như Ngũ Âm Giáo chủ bằng lòng cho chôn cất Phích Lịch Hải Đường, rồi hấn ra đi!

- Vậy Đường cô nương hiện giờ ở đâu?

- Vì ba chúng tôi lúc đó bị bỏ vào động này nên những việc sau cùng không được biết!

Thân Lô Ma Cơ và hai đệ tử lúc này hình như đã hồi phục, liền đứng dậy nói:

- Tần công tử, hai chúng ta tuy có thù oán, nhưng công tử đã năm lần bảy lượt hạ thủ lưu tình, nay lại giải cứu cho ba thầy trò lão thân. Lão thân trước đây do mù quáng, nên không thấy được lòng tốt của công tử, từ nay trở về sau ân oán giữa chúng ta coi như chấm dứt từ, công tử hèn gặp lại!

Mụ dứt lời dắt Phương Vân, Phương Lan bước đi.

Tần Lâm Phong không ngờ ân oán giữa mình và Thân Lô Ma Cơ hóa giải nhanh như vậy, trong lòng vui mừng cảm xúc lẫn lộn, không nói nên lời!

Hoàng Y Thiếu Nữ lại lên tiếng:

- Phong ca, chúng ta mau tìm kiếm bia mộ của Lâm tử tử đi!

Rồi hai người tiếp tục tìm kiếm quanh đó!

Quả nhiên dưới một thân cây lớn cách đó không xa, họ phát hiện được một gò đất mới, trước mộ có dựng một tấm bia đá trên viết:

“Phích Lịch Hải Đường Lâm Như Tuệ tử tử chi mộ.”

Phía dưới là hàng chữ: “Nghĩa Mộì Đường Hiếu Văn khắc lập”.

Hai người xem đến đây, tình cảm lại trời dậ, không tự chủ được, bất giác rơi lệ!

Lát sau, cả hai ngừng khóc, Hoàng Y Thiếu Nữ hái mây bó hoa tươi gần đó đặt trên mộ, Tần Lâm Phong lại thi triển thần công khắc tên mình và Hoàng Y Thiếu Nữ lên trên đó, rồi lẩm nhẩm khẩn thầ:

- Lâm tử tử, tử tử hãy yên giấc, sau này đệ và Thanh muội sẽ trở lại thăm tử!

Khẩn niệm đến đây, hai người lại rơi lệ, lát sau cả hai lau nước mắt, lưu luyến rời khỏi mộ Phích Lịch Hải Đường!

Hai người ra khỏi khu rừng, vượt qua ngọn núi gần đó. Tần Lâm Phong trong lòng rối bời, một chuỗi những câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu chàng:

- Sư muội bị bắt đi đâu?

- Nàng có gặp phải nguy hiểm gì không?

- ...

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy thần sắc khác thường của chàng, liền nói:

- Phong ca, có phải huynh đang nghĩ đến Đường tử tử?

Tần Lâm Phong đỏ mặt, bối rối gật đầu.

Hoàng Y Thiếu Nữ liền nói:

- Phong ca, bây giờ lo nghĩ cũng vô ích thôi, mừng một tháng tám, sau khi thắng được Ngũ Âm giáo chủ rồi sẽ rõ mà!

- Nếu không thắng được thì sao?

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây bất chợt rung mình!

Phải đó! Nếu như không thắng được hần...

Nàng quả thật không dám nghĩ tiếp, mặt ngọc lộ vẻ âu sầu, trong tim như có đá nặng ngàn cân đang đè xuống!

Tần Lâm Phong mỉm cười nói:

- Thanh muội, không nên nghĩ đến chuyện này nữa, sống chết do trời định, chúng ta mau đến Lỗ Nam đi!

- Không phải vẫn còn tám, chín ngày nữa sao?

- Đúng, nhưng đi sớm vài ngày thì không phải vội vã, huynh có thể dắt muội đi chơi được mấy ngày!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghe đến đây rung mình, vội hỏi:

- Đi chơi mấy ngày là... có nghĩa gì?

- À! Đi chơi đó mà, không có gì đâu!

- Phong ca! Huynh có phải nói qua mấy ngày nữa sẽ không dắt muội đi chơi?

- Không có đâu, Thanh muội không nên đa nghi?

- Phong ca, muội thấy hơi sợ!

- Sợ cái gì?

- Sợ huynh rời bỏ muội vĩnh viễn!

- Hừ! Không có chuyện này đâu, nếu không phải ý trời, huynh sẽ vĩnh viễn ở bên muội!

- Thật không?

- Đương nhiên rồi!

- Thế Đường tử tử không phản đối chứ?

- Nàng tính tình rộng rãi, huynh nghĩ nàng không phản đối đâu!

- Nếu vậy thì tốt rồi!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, mặt tươi lại như trước, nàng mơ mộng nghĩ thầm:

- Phải chi ba người có thể vứt bỏ những phiền toái trên trần thế, đến một nơi yên tĩnh chỉ có sông với núi non, cuộc sống tươi đẹp biết bao!

Hoàng Y Thiếu Nữ nghĩ đến đây, chợt nở nụ cười.

Tần Lâm Phong trong lòng tuy buồn bã nhưng không dám đổ lệ ra ngoài, sợ nàng thấy vậy mất vui, chàng nói:

- Thanh muội, trời sắp tối rồi, chúng ta đi nhanh lên!

- Dạ!

- Hoàng Y Thiếu Nữ đáp lời chàng, rồi cùng với Tần Lãm Phong thi triển khinh công nhằm hướng Lỗ Nam lướt đi!

Từ đây đến Lỗ Nam chỉ không đầy năm ngày đường nữa, thời gian còn sớm, cho nên hai người trên đường rất bình thản, vừa đi vừa ngắm cảnh vật hai bên đường!

Trong mấy ngày này, Hoàng Y Thiếu Nữ có người yêu bên cạnh, nên mặt lúc nào cũng tươi cười, nói chuyện luôn mồm, ý tình triền miên, sung sướng không tả xiết!

Tần Lãm Phong trái lại, mỗi ngày qua đi đối với chàng lại thêm nặng nề!

Chàng không phải vì lo sợ công lực của mình không bì kịp đối phương, mà sợ lỡ xảy ra chuyện, thì biết bao tâm nguyện không thể hoàn thành!

- Mối thù của Ân Sư!

- Phục hưng môn phái!

- Chất độc trong người Sư muội!

- Tương lai của Hoàng Y Thiếu Nữ!

- Mười mấy cái án mạng trên khắp đại Giang Nam biết chừng nào mới giải được!

...

Những việc này cứ đeo bám trong tâm trí của chàng suốt mấy ngày nay, nhưng chàng vẫn dấu kín trong lòng, không dám để lộ ra ngoài, sợ Hoàng Y Thiếu Nữ trông thấy!

Chàng vẫn gắng gượng tươi cười, dắt Hoàng Y Thiếu Nữ đi ngoạn cảnh, hai người vào đến địa phận Lỗ Nam, trên đường gặp rất nhiều nhân vật võ lâm, đang lũ lượt kéo đến Sáp Vân Phong để xem trận thư hùng có một không hai!

Tần Lãm Phong vội dắt Hoàng Y Thiếu Nữ tìm đường khác tránh đi, sợ trong đám người họ, có ai nhận diện được mình sẽ thêm phiền toái!

Bởi vì hai người chỉ còn cách Sáp Vân Phong chưa đầy ba mươi dặm, tìm một lữ quán ăn uống và tá túc lại!

Sau bữa cơm tối, cả hai vào phòng đóng cửa lại, ngồi đối diện với nhau, vừa uống trà vừa nói chuyện, Tần Lãm Phong hỏi:

- Thanh muội, muội có nhớ ngày hôm nay là ngày mấy rồi không?

Hoàng Y Thiếu Nữ bấm tay nhắm tính một lúc rồi đáp:

- Hôm nay là cuối tháng bảy.
- Vậy ngày mai là mừng một?
- Phải!

Tần Lãm Phong gật đầu, đang định mở miệng, rồi chàng nghĩ sao đó, lại lặng yên không nói.

Hoàng Y Thiếu Nữ thấy vậy liền hỏi:

- Phong ca, Huynh có phải muốn nói gì?
- Không có!
- Không! Huynh đừng giấu muội!

Tần Lãm Phong bị nàng đoán trúng tim đen, tự nghĩ:

- Tối nay ta phải chia tay Thanh muội, một mình lên Sáp Vân Phong để điều tra tung tích Sư muội, vì đã lỡ ước hẹn không được hiện thân khi chưa đến giờ, nên không thể cùng đi với Thanh muội được, tối nay chia tay cũng có thể là vĩnh viễn, làm sao có thể cho nàng biết được!...

Chàng nghĩ đến đây, lại nghe tiếng thúc giục của Hoàng Y Thiếu Nữ:

- Phong ca! Huynh nói đi?

Tần Lãm Phong miễn cưỡng cười nói:

- À! Thanh muội, thật không có gì mà, ngày mai đã là ngày quyết đấu, huynh phải nghĩ sớm một chút, Thanh muội cũng vậy, để tránh khỏi lúc đó tinh thần mệt mỏi thì nguy!

- Phải đó! Việc này rất quan trọng, Thanh muội không làm phiền huynh nữa!

Hoàng Y Thiếu Nữ nói đến đây, nhìn chàng cười một cái, rồi trở về giường nằm!

Tần Lãm Phong cũng lên giường, nhắm mắt điều tức!

Đêm khuya không gian tĩnh mịch.

Tần Lãm Phong điều tức xong, tinh thần sáng khoái, chàng bước đến giường Hoàng Y Thiếu Nữ, thấy nàng đã ngủ say, nhưng trên môi còn điểm nụ cười ngây thơ đáng yêu.

Bất giác nổi xót thương trời dặt trong lòng chàng!

- Tội nghiệp nàng, vì theo mình, gia đình bị giết sạch... vậy mà mình lại âm thầm rời bỏ nàng, không một lời từ biệt!

Có lẽ sau đêm nay vĩnh viễn sẽ không còn gặp lại nàng!

Tần Lâm Phong nghĩ đến đây, lệ tràn đầy khóe mắt, chàng lại lẩm bẩm:

- Thanh muội, trưa mai có thể còn thấy mặt muội được một lần nữa, muội có thể nhận ra Phong ca hay không, sẽ tùy ý trời định đoạt!

Chàng nói đến đây nghẹn ngào thốt không ra tiếng, cắn răng âm thầm rời khỏi phòng đóng cửa phòng xong, ra khỏi lữ điếm, thi triển khinh công thượng thừa, lướt về hướng Sáp Vân Phong!

Chưa đầy một canh giờ sau, Tần Lâm Phong đã đến được chân núi, chàng đưa mắt nhìn...

Chỉ thấy trái núi, đứng trơ trọi một mình, đỉnh núi hình tròn cao vút, dáng vẻ hùng vĩ!

Tần Lâm Phong xem đến đây, chợt nhớ đến một việc, chỉ thấy chàng vội vã thò tay vào bọc lấy ra Hắc y, thay đổi y phục xong, lại lấy mặt nạ Ngân Phát Lão Nhân đeo lên mặt, rồi vận mười thành công lực vào hai chân, thi triển khinh công, phóng lên đỉnh núi!

Tần Lâm Phong sau khi lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn xung quanh quan sát...

Bỗng mé tả khoảng bảy trượng, chợt thấy thấp thoáng ánh lửa!

Tần Lâm Phong sau khi nhìn kỹ, rồi lặng lẽ bước đến xem...

Vốn là ánh lửa lúc này phát ra từ trong một hang động, Tần Lâm Phong bước đến cửa hang, chợt nghe thấy tiếng người nói vọng ra:

- Lưu Đà chủ, người nói đêm nay giáo chủ có đến không?

- Hừ! Đã nói không đến rồi mà?

- Vậy vị cô nương này làm sao giải quyết đây?

- Còn sao nữa, ả đã ăn viên thuốc giải cuối cùng rồi.

- Vậy nàng còn sống được bao lâu nữa?

- Chính Ngọ ngày mai, chính Ngọ ngày mai nàng sẽ biến thành vũng máu mà chết, đáng tiếc thật, một người xinh đẹp như vậy...

- Thủ đoạn của giáo chủ còn độc ác hơn rắn rết!

- Hừ! Rắn rết còn ở phía sau kia!

- Người nói vậy là có ý gì?

- Trước giờ Ngọ ngày mai, ta với người khiêng vị cô nương đây đến nơi hai người quyết đấu, để những kẻ quan tâm đến nàng, sẽ được chứng kiến cảnh nàng hóa thành vũng máu mà chết!

Tần Lâm Phong nghe đến đây, rùng mình, tắt vị cô nương mà hai tên đang nói đây, chính là sư muội không còn nghi ngờ gì nữa, chàng bất giác nghiêng rủa thầm Khuu Tuấn Nhân quá độc ác!

Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu chàng, chàng bèn tiến vào trong động!

Chàng đột ngột hiện thân làm hai tên canh giữ Đường Hiếu Văn thất kinh biến sắc mặt, phủ phục xuống đất, ấp úng lên tiếng:

- Chúng đệ tử khấu kiến giáo chủ!

Tần Lâm Phong nhếch mép cười, không lên tiếng đưa tay điểm vào Thiên Linh Cái của hai gã nọ, hai gã liền ngã lăn ra đất, tắt thở tức thì!

Chàng vội bước đến bên chỗ Đường Hiếu Văn, thấy nàng bị điểm huyệt mê, bèn nghĩ thầm:

- Vừa rồi hai tên này nói, sau chính Ngọ ngày mai, chất độc Tý Hại Đoạn Mạch Lộ trong người nàng phát tác, nàng sẽ biến thành vũng máu mà chết, bây giờ phải làm sao đây?...

Nghĩ đến đây chàng liền cho tay vào ngực...

May mắn hai tiền Long Não vẫn còn!

Nhưng không có Tuyết Sâm làm sao chế thuốc giải đây?

Chàng nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng hình như tìm ra biện pháp, chỉ thấy chàng đưa mắt nhìn xung quanh hang động, may mắn nơi góc động có hai cái chén, chàng với tay lấy một cái, rồi dùng kiếm cắt lấy mạch máu nơi cổ tay trái, cho máu tươi chảy đầy một bát, chàng điểm huyệt cho máu ngừng chảy, lấy hai tiền Long Não bỏ vào trong chén, hòa với máu, đợi một lúc cho Long Não tan hết, chàng mở miệng Đường Hiếu Văn đổ chén máu vào!

Chàng lúc đó nghĩ, tuy thiếu Tuyết Sâm, nhưng với Long Não và máu của mình, tạm thời có thể làm cho độc tố chưa phát tác, qua khỏi chính Ngọ ngày mai sẽ tìm phương thức khác để giải độc.

Tần Lâm Phong vẫn không giải khai huyết đạo cho Đường Hiểu Văn, bởi vì không đầy một canh giờ nữa là trời sáng, nếu chàng cứu nàng tỉnh lại rồi, lúc đó càng khó lòng mà rời bỏ nàng cho được!

Giờ đây ngọc thể trong tay, khiến chàng quên hết những phiền não trên cõi trần, trong lòng có cảm giác lâng lâng khó tả!

Chàng cứ ngồi vậy một lúc lâu, nhưng mặt trời đã từ từ rạng nơi phương đông, Tần Lâm Phong trong lòng đau xót, từ biệt nàng, miệng lầm bầm:

- Sư muội giờ này đã có người bắt đầu lên núi, chuẩn bị xem trận quyết đấu giữa huynh và Khuru Tuấn Nhân, huynh phải tạm thời chia tay muội, sau trận quyết đấu nếu huynh còn giữ được mạng, nhất định sẽ tìm cách giải độc trong người muội, còn nếu không, tánh mạng của muội phải tùy thuộc vào sự an bài của số kiếp...

Chàng lầm bầm đến đây, nghe lòng quặn đau, bất giác rơi lệ!

Qua một lúc, Tần Lâm Phong thấy không thể lưu lại được nữa, chàng đưa tay vỗ vào huyết mê của nàng, rồi khẽ nói:

- Sư muội, bảo trọng, ngu huynh đi đây!

Dứt lời, chàng lắc người một cái, thân hình đã mất hút sau cửa động.

Đường Hiểu Văn trong lúc nửa tỉnh nửa mê, phảng phất nghe thấy có tiếng người gọi tên mình, nàng mở trừng mắt ra nhìn...

Ngoại trừ hai tử thi trên mặt đất, tuyệt không thấy một người nào, nàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Quái! Mới vừa rồi ta nghe thấy có tiếng của sư huynh, sao giờ không thấy ai vậy kìa...

Nàng nghĩ đến đây, hồi ức đã dần dần trở lại, nàng nhớ lại sau trưa hôm qua, sau khi ăn xong thuốc giải, rồi bị Khuru Tuấn Nhân điểm huyết, sau đó không biết gì nữa!

Nàng lúc này ngồi dậy đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng thấy trên mặt đất có một cái chén, trong còn sót lại chút máu, lại cảm thấy miệng có vị ngọt, thơm thơm!

Xác chết trong động?

Vết máu trong chén?

Vị thơm trong miệng! Ba việc này hợp lại, cộng với âm thanh phảng phất lúc nãy của sư huynh, đủ để nàng đoán ra việc này nhất định do Sư Huynh làm, nhưng chàng tại sao lại rời khỏi mà không cho mình biết?

Nàng nghĩ đến đây liền bước ra cửa động.

Bóng nàng thấy một số nhân vật giang hồ đang lũ lượt kéo lên núi, vội nhớ ra hôm nay chính là ngày quyết đấu của Đại Sư huynh với Khuru Tuấn Nhân, không biết Phong Tăng, Hoàng Y Thiếu Nữ và mọi người có đến hay không, nàng nghĩ đến đây, vội bước đi bám theo đám người nọ!

Bóng nàng vừa khuất, trên tảng đá lớn cách cửa hang không xa, chợt xuất hiện một lão nhân tóc bạc, lão nhân nhìn theo cái bóng khuất hẳn của nàng, rồi than nhẹ một tiếng:

- Sư muội, hãy bảo trọng!

Dứt lời lão nhân nọ thở dài một tiếng lắc người biến mất!

- o O o -